Povestirea Sfântului Dionisie despre Sfântul Carp şi alţi doi păcătoşi

(s.v. 3 octombrie / s.n. 16 octombrie)

Sfântul sfinţit mucenic Dionisie Areopagitul (s.v. 3 octombrie / s.n. 16 octombrie):

https://www.academia.edu/44461681/Sf%C3%A2ntul_sfin%C5%A3it_mucenic_Dionisie_Areopagitul_3_octombrie_

https://archive.org/details/sf.-dionisie-areopagitul

***

Materiale despre Sfântul sfinţit mucenic Dionisie Areopagitul:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf.sfin%C5%A3it%20muc.%20Dionisie%20Areopagitul%20

https://archive.org/details/@steaemy?query=Dionisie+Areopagitul

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Areopagitul

&&&

Marele Dionisie Areopagitul, scriind o scrisoare către monahul Demofil, care a izgonit un preot din biserică pentru că îi învăţa pe credincioşi blândeţea şi bunătatea, îi aduce aminte de un lucru ca acesta: fiind eu în Crit, m-a primit în casa sa fericitul Carp, ucenicul Sfântului apostol Pavel, om cu multă bunătate, care pentru multă luminare a minţii sale, era foarte lesnicios spre dumnezeiasca vedenie şi nu începea săvârşirea prea curatelor şi de viaţă făcătoarelor Taine mai înainte de a nu vedea din cer arătându-se vreo dumnezeiască vedenie.

Pe acest sfânt bărbat (precum singur mi-a istorisit) l-a necăjit unul dintre cei necredincioşi, iar pricina necazului a fost aceasta: acel necredincios a întors de la biserică pe un om credincios şi l-a dus la păgânătatea sa şi pentru aceasta fericitul Carp s-a mâhnit foarte tare.

El avea trebuinţă să fie răbdător cu cei căzuţi din credinţă şi să-i înveţe neîncetat cu cuvinte folositoare, iar pe cei necredincioşi să-i biruiască cu bunătatea sa. Şi pentru amândoi se rugă cu toată osârdia lui Dumnezeu, ca pe cel ce se abătuse de la dreapta credinţă iarăşi să-l întoarcă la Sfânta sa biserică, iar pe cel orbit cu necredinţă să-l lumineze cu lumina credinţei; însă nu ştiu cum, atunci (de vreme ce mai înainte de acestea niciodată nu s-a arătat nerăbdător) s-a amărât foarte tare în sufletul său.

Căci, târziu, după ce s-a înserat şi se apropia miezul nopţii, s-a sculat ca să facă rugăciune, pentru că avea obiceiul ca întotdeauna la miezul nopţii să se scoale şi să se roage. Stând la rugăciune, foarte tare se mâhnea pentru cei doi oameni, de care s-a pomenit şi zicea în sine că nu este drept ca să vieţuiască pe pământ oamenii cei fără de lege, care se răzvrătesc împotriva căilor Domnului, care sunt drepte şi se rugă lui Dumnezeu să cadă peste dânşii foc din cer care să sfârşească cu ardere viaţa amândurora.

Când se rugă el cu tot dinadinsul, îndată s-a cutremurat casa în care stătea şi s-a desfăcut în două începând de la vârf, încât lui i se părea că stă afară şi o văpaie luminoasă de foc s-a coborât din cer înaintea lui şi uitându-se în sus, a văzut cerul deschis şi pe Iisus şezând; iar înaintea lui stăteau în chip omenesc mulţime nenumărată de îngeri. Şi se minuna fericitul Carp văzând în cer aceste minuni. Apoi, plecându-şi ochii în jos, a văzut pământul desfăcându-se şi o prăpastie adâncă şi întunecoasă se deschidea înaintea lui, iar la gura acelei prăpăstii stăteau cei doi oameni, asupra cărora se mâniase şi le cerea de la Dumnezeu pieirea.

Şi stăteau acei oameni cu umilinţă, cu mare frică şi cutremur, căci acum erau gata să cadă în prăpastie, iar în adâncul prăpastiei era un balaur care, trezindu-se, scrâşnea din dinţi. Erau acolo şi nişte bărbaţi care îi băteau, îi împingeau şi îi trăgeau pe

cei doi spre acel înfricoşător balaur. Iar Carp, văzând pe cei ce l-au mâhnit pe el că erau gata să cadă în prăpastie şi să fie mâncaţi de balaur, se mângâia şi nu dorea atât să privească la cerul cel deschis şi la Iisus, care şedea acolo, cât la pieirea celor doi păcătoşi. Dar iarăşi se întrista şi se mâhnea că încă nu căzuseră şi din nou se ruga lui Dumnezeu ca să cadă şi să piară.

Apoi, abia şi-a ridicat ochii spre cer, ca şi mai înainte şi a văzut pe Iisus sculându-Se de pe cerescul Său scaun şi venind la acei oameni, care stăteau lângă gura prăpastiei şi le-a întins mâna Sa de ajutor. Iar îngerii, luând pe oamenii aceia, îi sprijineau de amândouă părţile şi îi întăreau, ca apoi să-i scoată din prăpastia aceea.

Şi a grăit ***Iisus*** către Carp: ***"Bate-mă pe Mine de acum, căci gata sunt, ca pentru mântuirea oamenilor iarăşi să fiu răstignit; căci Îmi este iubit acest lucru, numai oamenii de şi-ar urî păcatele lor; însă, vezi, oare mai plăcut este a vieţui cu balaurul în prăpastie, decât cu Dumnezeu şi cu îngerii Lui cei iubitori de oameni?"***

Această povestire a pus-o Sfântul Dionisie în scrisoarea sa către monahul Demofil, cel mai înainte pomenit şi nu numai pe el, dar şi pe noi ne învaţă să nu ne arătăm aspri asupra celor ce greşesc, ci mai ales să le dorim întoarcerea, iar nu pedeapsa; apoi să-i învăţăm pe ei cu dragoste şi cu răbdare şi să aşteptăm pocăinţa lor; trebuie a ne ruga cu tot dinadinsul pentru unii ca aceştia lui Dumnezeu, care nu voieşte moartea păcătoşilor, ca singur, cu a Sa bunătate, să-i întoarcă şi să-i miluiască, căci Domnul iubeşte pe cei drepţi şi pe cei păcătoşi miluieşte; căruia i se cuvine slava în veci. Amin.

[Extras din: Vieţile Sfinţilor - Povestirea Sfântului Dionisie despre Sfântul Carp şi alţi doi păcătoşi (3 octombrie)]